

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

W składzie:

Przewodniczący **SSR Edyta Kociubowska**

Protokolant **st. sekr. sąd. Małgorzata Kiec**

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015r. w Tarnobrzegu

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w R.

o wypłatę ryczałtu za noclegi

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda M. W. na rzecz strony pozwanej (...) Spółka z o.o. w R. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. obciąża kosztami sądowymi Skarb Państwa.

Sędzia:

Sygn. akt IV P 4/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2015r.

Powód M. W. pozwem z dnia 08.01.2015r. wniósł o zasądzenie od pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. kwoty 15.695 zł.

z ustawowymi odsetkami od 01.10.2011r. do dnia zapłaty tytułem niewypłaconych ryczałtów za noclegi w transporcie międzynarodowym za okres od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że od 01.09.2002r. był zatrudniony w charakterze kierowcy mechanika w Oddziale Spółki w G.. Jako kierowca odbywał podróże służbowe poza granicami kraju – w transporcie międzynarodowym a kabina samochodowa była jego miejscem do spania. Pozwany we własnym zakresie nie uregulował zasad ustalania należności z tytułu kosztów tych noclegów a powód nie był świadomy przysługiwania mu ryczałtu za noclegi w transporcie międzynarodowym.

W ocenie powoda winno znaleźć zastosowanie – Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Zgodnie z tymi przepisami pozwany powinien mu wypłacić ryczałt w wysokości 25% ustalonego w nich limitu. Pozwany

wezwany przez powoda do zapłaty należności z tego tytułu podał, że wszystkie należne mu świadczenia zostały już wypłacone.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub zgodnie z przedłożonym w toku postępowania spisem kosztów.

Uzasadniając stanowisko, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda (w tym też odsetkowych) za okres od 01.10.2011r. do 08.01.2012r. na zasadzie art. 291 § 1 kp tj. za okres przekraczający trzy lata wstecz od daty złożenia pozwu. Zakwestionował żądanie odsetek od 01.10.2011r. od całej dochodzonej kwoty z uwagi na fakt, że powód podróże służbowe w transporcie międzynarodowym wykonywał w całym okresie od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. Na podstawie własnych, wewnętrznych zasad ustalonych w obowiązującym w spółce (...) pozwany wypłacał powodowi regularnie i cyklicznie zryczałtowane należności na poczet pokrycia kosztów – wyżywienia, noclegów – związanych z odbywaniem podróży zagranicznych służbowych – o czym powód jak wynika z treści pozwu nie był świadomy. Powód wiedział o istnieniu Regulaminu oraz, że wiąże on pracowników pozwanego. W Regulaminie Wynagradzania określono, że zryczałtowane należności na realizację zadania służbowego poza granicami kraju przeznaczone są zarówno na koszty wyżywienia jak i noclegi oraz inne drobne wydatki. Aneksem do tego regulaminu z daty 16.12.2011r. doprecyzowano, że zryczałtowana dobową należność przysługująca kierowcom na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego poza granicami kraju wynosi 40 euro

w tym dieta 7 euro. Przepisy wewnętrzne, obowiązujące u pozwanego są korzystniejsze dla pracowników. Za cały okres objęty żądaniem pozwu tytułem zryczałtowanej należności za zagraniczne podróże służbowe wypłacono łącznie 27.186,09 zł. w tym na pokrycie kosztów noclegu 22.514,83 zł. W okresie nieprzedawnionym wypłacono 20.848,32 zł. w tym koszty noclegów 17.267,33 zł. Dieta wskazana w Regulaminie była zawsze

w wysokości wyższej niż minimalne progi określone na podstawie ustawy - art. 77⁵ § 4 kp ustala minimalny poziom diety. Powołując się na treść art. 77⁵ § 3 kp podkreślił, że

u pozwanego w sposób wyczerpujący kwestia kosztów z tytułu podróży służbowej została uregulowana w Regulaminie Wynagradzania. Roszczenia powoda oparte na w/w Rozporządzeniu uznał za bezpodstawne – gdyż nie ma ono zastosowania w sprawie. Podniesiono z ostrożności, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie także na podstawie art. 8 kp – prawo do ryczałtu nie ma charakteru zarobkowego, powód nie udokumentował jakichkolwiek kosztów z tytułu noclegów odbywanych w podróży służbowej, nie poniósł tych kosztów i nigdy nie miał zamiarów korzystania z bazy noclegowej, nie zgłaszał pozwanemu woli spania poza kabiną. Zakwestionował wyliczenia przedstawione przez powoda.

Na rozprawie w dniu 12.02.2015r. powód potrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Pozwany oświadczył, że na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego poza granicami kraju powód otrzymywał zryczałtowaną należność stanowiącą równowartość w walucie polskiej 42 euro a od 01.01.2012r. – 40 euro, w tym 7 euro tytułem diety.

W piśmie z daty 18.02.2015r. powód wskazał, że wyliczona przez niego kwota dotyczy ryczałtów za noclegi w wysokości 25% limitu określonego w w/w rozporządzeniu za w/w okres na terenach państw podróży służbowej: Niemcy, Włochy, Francja. Na terenie Niemiec przypadło 32 noclegi – ryczałt za nocleg 25,75 euro * 32 = 824 euro, na terenie Włoch 43 noclegi – ryczałt za nocleg 26,25 euro * 43 = 1.128,75 euro, na terenie Francji 66 noclegów – ryczałt za nocleg 30 euro * 66 = 1.980 zł, łącznie 3.932,75 zł. Wskazał, że nie kwestionował należności otrzymywanych od pozwanej w w/w okresie z tytułu dodatkowego wynagrodzenia choć nie wiedział czego dotyczą. Z Regulaminem Wynagradzania nie został zapoznany. Jego treść wprowadzona aneksem z daty 16.12.2011r. (40 euro w tym 7 euro dieta) pozostaje w sprzeczności z w/w Rozporządzeniem mającym zastosowanie w sprawie oraz ustawy z dnia 16.04.2004r.

o czasie pracy kierowców. Ustalona przez pozwaną dieta 7 euro odbiega rażąco do jej wysokości określonej rozporządzeniem (np. Niemcy 42 euro), nie zostały ustalone zasady zwrotu kosztów noclegów oraz innych wydatków. Powód wskazał, że równowartość

40 euro wypłacanych potraktował jako dietę z tytułu podróży służbowej za granicą, nie jako ryczałt za noclegi a z tego tytułu nie wypłacono mu żadnych kwot. Zarzucił, że z akt sprawy nie wynika aby Regulamin był uzgadniany z zakładową organizacją związkową. Zarzut przedawnienia uznał za chybiony gdyż w dniu 01.09.2014r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty dochodzonych należności i bieg okresu przedawnienia winien być liczony ewentualnie od tej daty. Uznał, że wątpliwym jest wypłata z tytułu ryczałtu za noclegi kwoty 17.267,33 zł. skoro u pozwanego nie ustalono zasad ich wypłaty.

W odpowiedzi na powyższe stanowisko strona pozwana podkreśliła, że wbrew stanowisku powoda w sprawie nie ma zastosowania w/w Rozporządzenie z uwagi na kompleksowe uregulowanie w/w kwestii w Regulaminie, a przy tym stawki przyjęte

w Regulaminie są wyższe niż w Rozporządzeniu. Dochodzone przez powoda kwoty z tytułu ryczałtów za noclegi są niższe niż wypłacone z tego tytułu za ten okres. Wypłacone kwoty nie stanowiły diety. Wynikające z Regulaminu 40 euro dotyczyło dobowej zryczałtowanej należności na pokrycie kosztów pobytu za granicą wynikającego

z planowania podróży, realnie kierowcy na podstawie szczegółowych zasad dostawali

w rozliczeniu kwoty większe 45-55 euro. Wskazał, że spółka dopełniła wszystkich formalności w zakresie wprowadzenia Regulaminu i jego zmian w życie, powód miał możliwość zapoznania się z obowiązującymi w spółce zasadami rozliczania podróży służbowych. Dalej wskazał, że dieta na poziomie 7 euro jest wyższa niż wymaga tego art.77⁵ § 4 kp. Jedynym wymogiem odnoszącym się do pozwanego było ustalenie diety krajowej i zagranicznej co najmniej na poziomie diety przewidzianej przez rozporządzenia za podróż służbową na terenie kraju, która w okresie objętym pozwem wynosiła 23 zł

(7 euro stanowiła równowartość 28,70 zł.). W czasie wprowadzania Regulaminu czy jego zmiany u pozwanego nie działały żadne związki zawodowe. Wezwanie do zapłaty nie przerywa biegu przedawnienia.

W piśmie z daty 04.03.2015r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym ponownie wskazał, że w sprawie mają zastosowanie przepisy w/w rozporządzenia. Postanowienia regulaminu nie zawierają konkretnych uregulowań dot. zasad zwrotu kosztów noclegów za granicą.

Ostatecznie na rozprawie w dniu 12.03.2015r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił co następuje:

Od 01.09.2002r. do 30.09.2012r. M. W. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w R. na stanowisku kierowcy mechanika w oddziale spółki w G..

Jako kierowca wykonywał podróże służbowe poza granice kraju.

/dowód: zeznania powoda M. W. - k. 184v-185/

W czasie podróży służbowych poza granicami kraju korzystał z kabiny samochodowej, która była jego miejscem spania.

/bezsporne/

Kabina była dostosowana do spania w niej – leżanki, niezależne ogrzewanie działające także wtedy gdy silnik nie pracował.

Na większości parkingów toalety są bezpłatne, koszt użycia pryszniczicy był ok. 4 euro. Jeżeli korzystał z płatnego parkingu to te media były bezpłatne. Przy załadunkach czy rozładunkach za granicą w większości jest możliwość skorzystania z sanitariatów w firmie gdzie był kierowany.

Oplata za parking czy opłaty drogowe, paliwo były rozliczane w ten sposób, że kierowca płacił kartą albo gotówką a te należności były mu przez pracodawcę zwracane - na innych zasadach niż rozliczanie kosztów podróży – noclegi, diety. Jeżeli planowany był dłuższy wyjazd lub przewidywane były jakieś koszty związane z transportem zawsze była wypłacana zaliczka na te koszty podróży. Istniała także możliwość otrzymania tych pieniędzy w trakcie podróży jeżeli np. przedłużała się ta podróż, na wniosek kierowcy były przelewy na konto kierowcy.

/dowód: zeznania świadka M. S. – k. 130v, zeznania powoda M. W. – k. 184v-185/

Kierownikiem Oddziału w G. od sierpnia 2002r. do 30.09.2011r. był Z. K.. Od października 2011r. kierownikiem jest P. M..

U pozwanego pracodawcy obowiązywał Regulamin Wynagradzania przyjęty zarządzeniem nr 2 (...) Sp. z o.o. z dnia 15.02.2010r. W pkt 4 i 5 załącznika nr 6 zawarto zapis, że zryczałtowane należności na realizację zadania służbowego poza granicami kraju przeznaczone są zarówno na pokrycie kosztów wyżywienia, jak i noclegów oraz innych drobnych wydatków a dobowo zryczałtowana należność przysługująca kierowcom na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego poza granicami kraju jest jednakowa dla wszystkich państw na terenie których realizowane jest zadanie przewozowe i wynosi w walucie polskiej równowartość 42 euro przeliczonych według właściwego kursu zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa. W pozostałej części załącznika wskazano szczegółowe zasady rozliczania należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Regulamin ten był wywieszony na tablicy ogłoszeń w siedzibie głównej pozwanego w R. oraz w jego oddziale w G.. Kierownicy wszystkich jednostek organizacyjnych w tym też oddziale w G. zostali zobowiązani do zapoznania pracowników z treścią Regulaminu. Z. K. pełniący funkcję kierownika (...) Sp. z o.o. Oddział w G. zrealizował obowiązek zapoznania podległych mu pracowników z Regulaminem poprzez wywieszenie go na tablicy ogłoszeń. Powód nie zgłaszał się wówczas do kierownika celem wyjaśnienia zasad wynagradzania obowiązujących w spółce.

Aneks nr (...) z dnia 16.12.2011r. do w/w Regulaminu sprecyzowano w załączniku nr 6 pkt 5 że, dobowo zryczałtowana należność przysługująca kierowcom na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego poza granicami kraju jest jednakowa dla wszystkich państw na terenie których realizowane jest zadanie przewozowe i wynosi w walucie polskiej równowartość 40 euro (w tym dieta wynosi 7 euro) przeliczonych wg. właściwego kursu zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa.

Powyższa zmiana była wynikiem skutecznego zawarcia na podstawie art.

9¹ kp porozumień zawieszających niektóre postanowienia Regulaminu wynagradzania z uwagi na trudną sytuację finansową pracodawcy. E. P. była przedstawicielem pracowników (...) Sp. z o.o.. O porozumieniach powiadamiana była Państwowa Inspekcja Pracy.

O powyższej zmianie pracownicy spółki w tym oddziale w G. byli informowani przez kierownika Oddziału w G.. Regulamin i aneks do Regulaminu są wywieszony na tablicy ogłoszeń. Ten Regulamin jest i był dostępny cały czas. Powód także po ogłoszeniu aneksu do Regulaminu nie zwracał się o wytłumaczenie jakichś wątpliwości jeżeli chodzi o naliczanie wynagrodzeń. Powód nie zwracał się także z problemem w kwestii zapoznania się z Regulaminem.

W czasie wprowadzania regulaminu wynagradzania jak też w okresie późniejszym u pracodawcy nie działały żadne związki zawodowe.

M. W. nie zapoznawał się Regulaminem wynagradzania „z racji, że cały czas był poza granicami kraju, coś tam wisiało na tablicy ogłoszeń ale z tym się nie zapoznawał, nie zwracał uwagi co tam wisi na tablicy bo szybko chciał iść do domu”.

U pracodawcy obowiązywał także Regulamin Pracy przyjęty zarządzeniem Prezesa Zarządu – Dyrektora Generalnego (...) Sp. z o.o. z dnia 17.12.2003r. Przepis § 56 tego Regulaminu stanowił, że zarządzenia i informacje dotyczące pracowników spółka podaje do wiadomości zainteresowanych przez wywieszenie na tablicach ogłoszeń znajdujących się w miejscach ogólnie dostępnych bądź przez radiowęzeł lub też przekazuje za pośrednictwem przełożonych. W § 56 wskazano, że wyjaśnienia dotyczące np. zasad wynagradzania, innych świadczeń udziela pracownikowi kierownik odpowiedniej jednostki organizacyjnej.

W oparciu o treść w/w Regulaminu i jego aneksu do 31.12.2011r. zryczałtowana należność z tytułu podróży służbowej obowiązująca w spółce wynosiła 42 euro /wszystkie kraje/ za planowaną dobę podróży od 01.01.2012r. 40 euro /wszystkie kraje/ w tym 7 euro diety – za planowaną dobę podróży. Ilość planowanych dób wyliczano w zależności od ilości przejechanych kilometrów – wyliczano ile dób kierowca będzie przebywał poza granicami kraju. Jeżeli kierowca był krócej poza granicami kraju niż to wynikało z tego wyliczenia to wypłacane miał te należności według ilości wyliczonej według tego planu. Jeżeli był dłużej niż to wynikało z planu wypłacano mu dodatkowo 50% dobowej zryczałtowanej należności za każdą dobę. Ostateczne rozliczenie kosztów podróży dokonywane powinno być w terminie 14 dni od dnia zakończenia podróży.

/dowód: oświadczenie Z. K. z daty 04.02.2015 r. –k. 91, zarządzenie nr (...) z dnia 17.12.2003r. wraz z wycinkiem z regulaminu pracy – k. 92-94, aneks nr (...) z dnia 17.12.2012r. do Regulaminu wynagradzania pracowników (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w R. – k. 95, aneks nr (...) z dnia 16.11.2011r. do Regulaminu wynagradzania pracowników (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. – k. 97, zarządzenie nr 2 z dnia 15.02.2010r. – k. 98, Regulamin wynagradzania pracowników (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R. z 2010r. wraz z załącznikami –k. 99-112, obwieszczenie Nr 3 z dnia 22.03.2010r. Komisji Wyborczej (...) Sp. z o.o. - k. 141, obwieszczenie Nr 3 z dnia 19.05.2014r. Komisji Wyborczej (...) Sp. z o.o. - k. 142, pismo pozwanego do E. P. dotyczące zmian w „Regulaminie wynagradzania” z dnia 23.03.2010r. - k. 143 i z dnia 25.06.2010r. - k. 146, pismo pozwanego do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowej Inspektor Pracy w W. dotyczące porozumienia o czasowej zmianie w regulaminie wynagradzania z dnia 24.03.2010r. - k. 144-145 i z dnia 28.06.2010r. - k. 147-148, pismo pozwanego do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowej Inspektor Pracy w W. dotyczące porozumienia o podwyższeniu wysokości świadczenia związanego z pracą z dnia 29.09.2010r. - k. 149, pismo pozwanego do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowej Inspektor Pracy w W. dotyczące porozumienia o przedłużeniu czasowej zmiany

w regulaminie wynagradzania z dnia 22.12.2010r. - k. 150-151, pismo pozwanego do E. P. dotyczącego przedłużenia czasowej zmiany w „Regulaminie wynagradzania” z dnia 22.03.2011r. - k. 152 i z dnia 16.12.2011r. - k. 155, pismo pozwanego do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowej Inspektor Pracy w W. dotyczące porozumienia o przedłużeniu czasowej zmiany w regulaminie wynagradzania

z dnia 23.03.2011r. - k. 153-154, z dnia 20.12.2011r. - k. 156-157 i z dnia 20.12.2012r. -

k. 159-160, pismo pozwanego do E. P. dotyczące przedłużenia obowiązywania czasowej zmiany w „Regulaminie wynagradzania” z dnia 17.12.2012r. -

k. 158, zeznania świadka M. S. - k. 129v-130v, zeznania świadka Z. K. - k. 173, zeznania świadka P. M. - k. 173v-174, zeznania powoda M. W. - k. 184v-185/

Wyliczeniami należności z tytułu ryczałtów za noclegi zajmował się w spółce kierownik Wydziału (...) Ciężkiego M. S..

/dowód: zeznania świadka M. S. – k. 129v-130v/

W okresie od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. tytułem zryczałtowanej należności za zagraniczne podróże służbowe razem z dietą pozwany wypłacił powodowi łącznie 27.186,09 zł. w tym należności przeznaczone na pokrycie kosztów noclegów 22.514,83 zł., w okresie od 08.01.2012r. do 01.07.2012r. tytułem zryczałtowanej należności za zagraniczne podróże

służbowe razem z dietą łącznie 20.848,32 zł. w tym należności przeznaczone na pokrycie kosztów noclegów 17.267,33 zł.

Powód średnio otrzymał za każdą dobę 47 euro /powód był krócej w podróży niż planowano/. Nie było możliwości aby powód dostał mniej niż 40 euro, mógł otrzymać więcej.

/dowód: wyliczenia ryczałtu za noclegi za okres od 01.10.2011r. do 31.12.2011r. i za 2012r. – k. 80-81, rozliczenie należności powoda z tytułu podróży zagranicznych – k. 82-88/

Zasady rozliczania należności z tytułu podróży służbowej były przedmiotem kontroli Państwowej Inspekcji Pracy (18.06.2012r., 18-29.04.2013r., 03-13.09.2013r.) która w tym zakresie nie znalazła w pozwanej spółce żadnych uchybień.

/dowód: protokół kontroli z PIP Oddział w R. z dnia 22.06.2012r. – k. 113-115, z dnia 30.04.2013r. – k. 116-120, z dnia 18.09.2013r. – k. 121-123/

Pierwszy wyjazd służbowy za granicę (Francja) w 2012r. powód wykonał w dniu 13.01.2012r., ostatni w dniu 04.07.2012r. (powrót 10.07.2012r.).

W okresie od października 2011r. do lipca 2012r. wykonywał podróże służbowe poza granice kraju do Niemiec, Francji, Włoch. Ogólnie w okresie od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. na terenie Niemiec przypadło powodowi 32 noclegi, Włoch 43 noclegi, Francji 66 noclegów.

/dowód: karty rozliczeniowe powoda – k. 43-44, rozliczenie należności powoda z tytułu podróży zagranicznych – k. 82-88, rozliczenia wyjazdów powoda – k. 89/

W dniu 01.09.2014r. powód wezwał spółkę do zwrotu niewypłaconych ryczałtów za noclegi.

Pozwany w odpowiedzi poinformował powoda, że spółka wypłaciła wszystkie przysługujące mu należności z tytułu podróży służbowych.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 01.09.2014r. – k. 11, pismo pozwanego do powoda z dnia 10.09.2014r. – k. 12/

Wynagrodzenie M. W. wynosiło miesięcznie 2.526,10 zł. brutto.

/dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu powoda z dnia 03.02.2015r. –k. 42/

Sąd oceny dowodów dokonał z uwzględnieniem art. 233 kpc.

Dokumentem przedłożonym do akt sprawy Sąd przyznał wiarę albowiem nie były one przedmiotem kwestionowania przez strony postępowania.

Zeznaniom świadków M. S., P. M. i Z. K. Sąd przyznał przymiot wiarygodności gdyż ich zeznania korespondują ze sobą wzajemnie oraz nieosobowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W sposób klarowny i jednoznaczny przedstawili procedurę obowiązującą u pozwanego w zakresie ogłaszania Regulaminu Wynagradzania, faktu jego obowiązywania i regulacji w niej zawartych dotyczących podróży służbowych wykonywanych poza granicami kraju, sposobu dokonywanych wyliczeń i rozliczeń z tytułu takich wyjazdów - w tym ryczałtów za noclegi. Zeznania ich w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jawią się jako logiczne i spójne. Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby odmówić im w powyższych zakresach wiary.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda M. W. w zakresie w jakim jego zeznania korelowały z całokształtem materiału dowodowego i nie pozostawały

w kategoriach twierdzeń przyjętych na potrzeby niniejszego postępowania czy w sprzeczności w całokształtem materiału dowodowego obdarzonego przez Sąd wiarą.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód M. W. wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 15.695 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od 01.10.2011r. stanął na stanowisku, że kwota ta należy mu się z tytułu ryczałtu za noclegi w transporcie międzynarodowym za okres od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. a wyliczeń ich wysokości dokonał w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granice kraju.

Pozwany w odpowiedzi na żądanie powoda stanął na stanowisku, że po pierwsze roszczenie w tym zakresie za okres od 01.10.2011r. do 08.01.2012r. jest roszczeniem przedawnionym, a za okres od 08.10.2012r. do 01.07.2012r. z tytułu samych ryczałtów za noclegi wypłacił już na rzecz powoda kwotę 17.267,33 zł. (razem z dietami i kosztami drobnych wydatków 20.848,32 zł), za okres od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. z tytuł samych ryczałtów za noclegi kwotę 22.514,83 zł. (razem z dietami i kosztami drobnych wydatków 27.186,09 zł.) a wyliczeń ryczałtu za noclegi dokonał w oparciu o Regulamin Wynagradzania obowiązujący u pracodawcy z daty 15.02.2010r. wraz z aneksem z daty 16.12.2011r.

W toku postępowania powód nie kwestionował faktu wypłaty powyższych kwot uznając, że jednak za wypłacone tytułem samych diet.

W przedmiotowej sprawie rozpoznaniu w pierwszym rzędzie podlegał zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia a kwestią sporną było to czy pracodawca wypłacając poszczególne kwoty z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju zawierał w nich ryczałty za noclegi należne pracownikowi - kierowcy czy jak uznawał powód wyłącznie diety oraz to czy w sprawie – w zakresie wysokości ryczałtu, warunków i zasad jego otrzymania - znajduje zastosowanie regulacja Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granice kraju (obowiązujące w czasie trwania stosunku pracy powoda) czy Regulamin Wynagradzania obowiązujący u pracodawcy z daty 15.02.2010r. wraz z aneksem z daty 16.12.2011r.

Zarzut przedawnienia roszczeń za okres od 01.10.2011r. do 08.01.2012r. przy uwzględnieniu treści art. 291 § 1 kp przewidującego 3 – letni okres przedawnienia od daty ich wymagalności i art. 123 kc w zw. z art. 300 kp wskazujący na sytuacje powodujące przerwanie biegu przedawnienia, jest słuszny. Roszczenia sprzed daty 08.01.2012r. (data złożenia pozwu 08.01.2015r.) przedawniły się a wezwanie do zapłaty z daty 01.09.2014r. nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia tych roszczeń (nie jest to czynność przed sądem lub innym organem do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia - art. 123 § 1 pkt 1 kc w zw. z art. 300 kp). Zatem zakresem rozpoznania Sąd objął roszczenie powoda od 08.01.2012r. do 01.07.2012r. a ściślej od 13.01.2012r. gdyż w tym dniu w roku 2012 powód rozpoczął pierwszą podróż służbową za granicę kraju (Francja).

Przechodząc do meritum sprawy należy wskazać, że faktem w sprawie było wykonywanie przez powoda podróży służbowych poza granice kraju (Niemcy, Włochy

i Francja) i spanie podczas tych podróży w przystosowanej do nocowania w niej kabinie samochodu. Ilości takich noclegów przypadających w okresie od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. wskazanych w piśmie powoda z daty 18.02.2015r. (k. 135) strona pozwana nie kwestionowała – Niemcy 32 noclegi, Włochy 43 noclegi, Francja 66 noclegów.

Zapewnienie pracownikowi – kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych § 9 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.06.2014r. II PZP 1/14 Lex 1469181). Obowiązkiem pracodawców zatrudniających kierowców w transporcie międzynarodowym jest zapewnienie pracownikowi bezpłatnego noclegu umożliwiającego odpowiednią regenerację sił przy czym warunku tego nie spełnia miejsce do spania w kabinie pojazdu nawet gdy ma ono wysoki standard (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.09.2014r.

I PK 7/14 Lex 1515145). Pracownik powinien wówczas uzyskać rekompensatę i za odpowiednią przyjmuje się wysokość ryczałtową odpowiadającą kwocie kosztu noclegu

w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg (zob: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.01.2013r. II PK 144/12, Lex 1375389). Sąd rozpoznający sprawę podziela w całości w/w stanowisko.

Treść art. 77⁵ § 1 kp stanowi, że pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż – państwowa lub samorządowa jednostka sfery budżetowej tj. sektor prywatny - określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalania regulaminu wynagradzania (art. 77⁵ § 3 kp). Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalić diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta

z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika o którym mowa

w §2 (art. 77⁵ § 4 kp). W przypadku jednak gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień o których mowa w § 3 pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów o których mowa w § 2 (art. 77⁵ § 5 kp).

Oznacza to, że przepisy wykonawcze ustalają minimalny standard świadczeń z tytułu podróży służbowych, które / w odniesieniu do pracodawcy sektora prywatnego/ w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania mogą być uregulowane korzystniej dla pracownika (art. 9 § 2 i art. 18 § 2 kp) z zaznaczeniem, że art. 77⁵ § 4 kp ustanawia minimum świadczenia obowiązującego pracodawcę prywatnego - co do diety. Dieta z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju przyjęta w regulaminie wynagradzania obowiązującym u prywatnego pracodawcy może być równa diecie z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju ustalonej w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej co wynika wprost z art.

77⁵ § 4 kp – nie mogą być one niższe od diet

z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju ustalonych w rozporządzeniu dotyczącym tych podróży choć mogą być niższe od diet ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy w rozporządzeniu dotyczącym podróży służbowych poza granicami kraju (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.01.2007r. III PK 90/06 OSNP 2008/11-12/155). W razie braku takich uregulowań lub uregulowania mniej korzystnego dla pracownika (co do wysokości ryczałtów za noclegi mniejszych niż w rozporządzeniu, diety poniżej progu ustawowego) zastosowanie mają przepisy wykonawcze niżej wskazane.

W wykonaniu delegacji ustawowej z art. 77⁵ § 2 kp zostały wydane dwa rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 19.12.2002r. - w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (które w § 4 ust.1 wskazywało, że dieta przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia w czasie podróży za dobę podróży na obszarze kraju wynosiła 23 zł) i w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (które w § 9 wskazywało, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku, w razie nie przedłożenia rachunku za nocleg pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, co w przełożeniu na kwoty limitu wskazane w załączniku określało ryczałt odpowiednio Francja - 30 euro / 120 euro * 25%/ i dieta 45 euro, Niemcy 25,75 euro / 103 euro*25%/ i dieta 42 euro, Włochy 26,25 euro / 105 euro *25%/ i dieta 42 euro). W/w rozporządzenia obowiązywały do 01.03.2013r. tj. do chwili w wejście w życie nowego rozporządzenia z dnia 29.01.2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Swoje wyliczenia obejmujące roszczenie w sprawie (od 01.10.2011r. do 01.07.2012r.) powód właśnie oparł na stawkach wynikających z w/w Rozporządzenia

(32 noclegów w Niemczech *25,75 = 824 euro, 43 noclegi we Włoszech *26,25 =1128,75 euro, 66 noclegów we Francji *30 = 1980 euro, łącznie 3.932,75 euro *4 euro = ok. 15.731 zł). Kwotę już wypłaconą zakwalifikował jako diety według stawek także z w/w Rozporządzenia. Stanowisko oparte na powyższym założeniu było błędne.

Pozwany pracodawca (sektora prywatnego) uregulował w/w kwestie zwrotu kosztów z tytułu podróży służbowej (ryczałty za noclegi, diety i inne drobne wydatki)

w Regulaminie Wynagradzania z daty 15.02.2010r. potem zmienionym aneksem z daty 16.12.2011r. Zgodnie z obowiązującym u pozwanego pracodawcy Regulaminem, ogłoszonym w sposób przyjęty u niego poprzez wywieszenia na tablicach ogłoszeń, do 31.12.2011r. obowiązywała stawka z tytułu podróży służbowych (ryczałty, diety, drobne wydatki) w wysokości 42 euro, od 01.01.2012r. w wysokości 40 euro w tym 7 euro diety. Okoliczność braku wiedzy powoda o zasadach wypłaty ryczałtu za noclegi wynika wyłącznie z zaniechana faktycznego zapoznania się z treścią Regulaminu a sam przyznał zeznając w sprawie, że taki Regulamin wysłał na tablicy ogłoszeń. Nie kierował w tym zakresie pytań do Kierownika Oddziału, przyjmował „dodatkové wynagrodzenie” nie interesując się pod jakim tytułem jest ono mu wypłacane.

Ustalona przez pozwanego stawka diety (7 euro) nie była niższa niż dieta

z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (art. 77⁵ § 4 kp) określona dla pracownika sektora publicznego (23 zł to ok. 5,5 euro – 6 euro). Zgodnie z tym Regulaminem Wynagradzania w skład wypłaconych należności z tytułu podróży służbowych poza granice kraju wchodził ryczałt za nocleg oraz diety, drobne wydatki - z tytułu samych ryczałtów za noclegi za okres od 08.01.2012r. do 01.07.2012r. pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 17.267,33 zł. (razem z dietami i drobnymi wydatkami 20.848,32 zł) co stanowi już kwotę wyższą niż żądana przez powoda i to za okres od 01.01.2011r. do 01.07.2012r. (a za okres od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. z tytuł samych ryczałtów za noclegi kwotę 22.514,83 zł. - razem z dietami i drobnymi wydatkami 27.186,09 zł.). Powodowi po pomniejszeniu nawet o diety (7 euro) wypłacano ryczałt za noclegi do 31.12.2011r. formalnie w wysokości ok. 35 euro (techniczne w wyższej z uwagi na planowanie podróży co miało przełożenie w wysokości wypłaconej kwoty i szczegółowe zasady wyliczania tych kosztów wskazanych w złączniku nr 6 do Regulaminu) od 01.01.2012r. w wysokości ok 33 euro (stawki wyższe niż w Rozporządzeniu - ryczałt za noclegi – Francja 30 euro, Niemcy 25,75 euro, Włochy 26,25 euro). O wyższej stawce tytułem ryczałtu wynikającej z Regulaminu stanowi także fakt, wypłaty za okres nieprzedawniony kwoty 17.267,33 zł. (13.01.2012r. do 01.07.2012r.) a powód za cały okres od 01.10.2011r. do 01.07.2012r. przy przyjęciu stawek z Rozporządzenia żądał kwoty 15.695 zł. Nawet przy przyjęciu, że w tych kwotach mieściły się zwroty drobnych wydatków, których poniesienia powód nie wykazał, to i tak ryczałty za noclegi były wyższe niż stanowiło Rozporządzenie.

Odesłanie przy tym w art. 21a ustawy z 2004r. o czasie pracy kierowców do art. 77⁵§ 3-5 kp oznacza pośrednio także odesłanie do art. 77⁵§ 2 kp a w konsekwencji uznanie, że kierowcy pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu według zasad ustalonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 kp chyba, że korzystniejsze dla niego zasady zostały ustalone według art. 77⁵ § 3 kp – regulaminie wynagradzania. (zob: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.09.2014r. I PK 7/14 Lex 1515145), co też w sprawie miało miejsce.

Roszczenie powoda jest zatem nie zasadne z dwóch powodów - po pierwsze w zakresie wysokości ryczałtu za noclegi nie mogło znaleźć zastosowania w/w Rozporządzenia z powodu uregulowania tej kwestii przez pracodawcę – sektora prywatnego – w Regulaminie Wynagradzania a stawki wynikające z tego regulaminu były i tak korzystniejsze dla powoda (do 31.12.2011r. - 42 euro, od 01.01.2012r. - 40 euro dla wszystkich krajów w tym 7 euro diety – a która nie była niższa niż wymagana art. 77⁵§ 4 kp tj. dieta z tytułu podróży służbowej w kraju dla pracowników sektora państwowego – 23 zł/co stanowi ok. 5.5 – 6 euro/ niż te mające umocowanie w rozporządzeniu (25,75 euro, 26,25 euro, 30 euro) a po drugie z tego tytułu pracodawca dokonał wypłaty powodowi ryczałtów za nocleg za okres od 01.08.2012r. w wysokości 17.267,33 tj. kwoty wyższej niż żądał z tego tytułu powód. Błędem ze strony powoda było zaliczanie wypłaconych kwot wyłącznie na diety – z tytułu podwyższonych kosztów wyżywienia w przełożeniu na wysokość diet wynikających z w/w rozporządzenia (Francja- 45 euro, Niemcy i Włochy – 42 euro), gdyż nie stanowiły one minimum dla pracodawcy sektora prywatnego – jego obowiązywała co najmniej minimalna stawka z art. 77⁵§ 4 kp. zatem nie były niższe niż wymogi ustawy.

Mając powyższe na uwadze powództwo podlegało oddaleniu – pkt I wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 kpc zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony ustalone zgodnie z §11 ust. 1 pkt 2

w zw. z §6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu -
pkt II wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa albowiem powód z kosztów tych był zwolniony z mocy ustawy a pozwany wygrał proces

i nie było podstaw aby obciążać go tymi kosztami – pkt III wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron.

Sędzia: